

Soția mea, dudul, salvată după 19 ani de rugăciune

Craig Mussulman | 2010 | illbehonest.com/romana

Craig predică din Luca 17:5-6 și vorbește despre cum acest pasaj are legătură cu a-și vedea în sfârșit soția salvată, după 19 ani în care el s-a rugat pentru mântuirea ei. La sfârșitul mesajului, Shirley, soția lui, depune mărturie despre cum a salvat-o Hristos din păcat și pierzare și a făcut-o un om nou.

Luca 17, versetul 5. În timp ce Isus îi învăța pe apostoli, "Apostolii au zis Domnului: „Mărește-ne credința!” Și Domnul a zis: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice dudului acestuia" - care fără-ndoială că era acolo și Isus arăta spre El - " ‘Dezrădăcinează-te și sădește-te în mare’ și v-ar asculta.” "

Haideți să Îi cerem Domnului să binecuvânteze timpul nostru.

Tată, Tu ești incredibil de bun cu poporul Tău. Doamne, continui să spun că Tu ești minunat. Ești magnific. Ești glorios. Doamne, Tu ești milos și bun. Doamne, ești minunat și îți mulțumim pentru bunătatea Ta față de noi. Îți mulțumim că ne-ai dat viață. Îți mulțumim pentru Fiul Tău. Îți mulțumim, Doamne, că ești îndelung răbdător. Tu ne faci să fim ceea ce suntem prin harul Tău. Doamne, îți mulțumesc că în această dimineață pot să stau înaintea fraților și surorilor mele și să spun că soția mea era moartă, dar acum este vie. Doamne, miracolul miracolelor. Te laud pentru el. Și, Doamne, mă rog să binecuvântezi acest text, și să-l aduci la viață pentru noi. Ajută-mi prin Duhul Tău să prezint lucrurile pe care Tu m-ai învățat și mi le-ai arătat. Doamne, ele sunt realități vii în inimile noastre și în viața acestei biserici. Și într-adevăr ne dorim ca credința noastră să fie mărită și întărită pentru alergarea care ne stă înaintea. Tată, binecuvântează timpul nostru acum. Adu-ți aminte de păstorul nostru și de soția lui și de copiii lui, Doamne, acolo în munți unde merg. Și mă rog să fie ca la multele lui Dumnezeu. Să se întâlnească cu Tine. Binecuvântează-i, te rugăm. Înviează-le sufletul. Doamne, dă-le ce au nevoie în timpul acesta cât sunt plecați. Tată, binecuvântează-ne acum când deschidem Cuvântul Tău. Binecuvântează învățarea și predicarea lui. Ne rugăm să binecuvântezi părtășia noastră. Fie ca poporul Tău să fie întărit cu adevărat. Fie ca păcătoșii să fie aduși la pocăință și credință. Te rugăm în numele lui Isus și de dragul Lui. Amin.

Știți că eu caut să fiu atent când stau la acest amvon. Să nu atrag atenția asupra mea, sau asupra vieții personale, sau asupra a orice simt că ne-ar îndepărta de la centralitatea lui Isus Hristos. Chiar și așa, sunt momente când Dumnezeu lucrează în predicator, și acel lucru devine atât de real și de plin de impact încât el se simte obligat de Providență să împărtășească ceea ce a făcut Dumnezeu. Ce a lucrat Dumnezeu atât de minunat. Și acea parte de Providență nu este doar pentru binele lui însuși, ci și pentru frații pe care caută să îi slujească cu Cuvântul lui Dumnezeu. O mărturie personală cum Domnul a adus în mod minunat acest text din citirea mea devoțională într-o aplicație din viața reală, care a rezultat într-o mărturie incredibilă a puterii lui Dumnezeu. Care cel puțin mi-a întărit și încurajat credința în Hristos. Iar acum, am privilegiul de a o avea pe mireasa mea stând aici, în prezența mea, în timp ce eu caut să proclam adevărul lui Dumnezeu. Și care nu este doar mireasa mea, ci acum și sora mea în Hristos. Și în ciuda tuturor rugăciunilor

și așteptării, eu sincer n-am crezut că voi vedea vreodată ziua aceasta. Încă sunt foarte impresionat. Și mă bucur cu adevărat privind-o cum descoperă, realizează, exprimă toate lucrurile pe care le-a făcut Domnul pentru ea, și pe care continuă să le facă pentru ea. Este glorios. Și compar această săptămână trecută cu cea de dinaintea ei, și e o diferență ca între noapte și zi. Ruby a trimis acel email în care ne-a spus că doar ce au ajuns și cum sunt și așa mai departe, și a făcut o afirmație acolo, ceva de genul că "Domnul este atât de bun" și apoi a pus o liniuță și a scris cu litere mari: "AFIRMAȚIE EXTREM DE SĂRĂCĂCIOASĂ" M-am putut identifica atât de mult cu acea afirmație.

Dar, ca să nu mă duc prea departe, haideți să ne uităm la textul nostru. "Apostolii au zis Domnului: „Mărește-ne credința.” Și Domnul a zis: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice dudului acestuia: ‘Dezrădăcinează-te și sădește-te în mare’ și v-ar asculta.”” Doamne, mărește-ne credința. Acum vreau să văd prin arătare de mână câți frați și surori ar dori să le fie mărită credința. Cred că fiecare dintre noi, fără-ndoială, a exprimat același lucru pe care îl exprimă ucenicii în acest text. Orice credincios dorește acest lucru. Să fie mai încrezător și mai dependent de Cel care l-a scos din întuneric și l-a pus în Împărăția Fiului Său iubit. Așa că, hai să ne imaginăm că tu vii la mine și-mi spui: "Frate, chiar simt că credința mea este în scădere. Și simt o nevoie disperată ca ea să-mi fie mărită. Bine, frate, care este esența problemei? Pentru că nu pot vedea legătura aici între credința mărită și o sămânță mică de muștar. Nu înțeleg. Adică, o sămânță de muștar este foarte, foarte mică. Este cea mai mică dintre semințe, din câte înțeleg. Și asta e problema, așa simt că este credința mea. Este cea mai mică credință care poate exista. De mărirea unei semințe de muștar, iar eu aș dori să fie mare. Atât de mare cât camionul lui Pete. Cum ajung să am așa o credință?" Isus se ocupă imediat de problema gândirii lor. Și care era problema gândirii lor? Ei erau fixați pe credința lor, în loc să fie fixați pe ceea ce trebuiau să fie fixați, anume pe obiectul credinței lor: pe Însuși Isus Hristos. Și, fraților, atât de mult din umblarea noastră ca creștini depinde de modul în care gândim ca creștini. Noi trebuie să gândim corect. Și singurul mod în care putem gândi corect este dacă știm ce este corect. Și singurul mod în care știm ce este corect este dacă suntem informați și învățați corect. Și asta vine doar prin Duhul Sfânt care aplică Cuvântul lui Dumnezeu în inimile și în viețile noastre. Și de aceea avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi. Este necesar ca să ne informeze, să ne învețe, să ne mustre, să ne modeleze, să ne aducă aminte, să ne corecteze și să ne echipeze. De aceea stăm săptămână de săptămână sub predicare și învățură. Pentru ca mințile noastre să fie înnoite, gândirea noastră să fie adusă în concordanță cu gândirea lui Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Noi nu putem gândi corect dacă mintea noastră nu este fixată pe ceea ce este corect. Nu putem. Filipeni 4, am citit miercuri și, o, cum a vorbit inimii mele. "Încolo, frații mei," - citez din traducerea King James - "tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice este vrednic de laudă, la acestea să vă gândiți. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine și ce ați văzut în mine, aceea să faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi." Niciodată nu vei umbla în victorie, dacă nu vei gândi în mod victorios, în mod drept. În modul pe care ni l-a arătat Dumnezeu în Cuvântul Său. Despre asta vorbește Isus aici, iar răspunsul Lui are două fațete.

În primul rând, dacă vrei să ai parte vreodată de mărirea credinței tale, trebuie prima dată să cunoști obiectul acesteia. Isus a spus: "Acela sunt Eu." Credința în sine este zadarnică. Lumea vorbește despre credință în ziua de azi. Mulți oameni își pun credința în cutare sau cutare lucru,

dar ei nu-L cunosc pe Hristos. Ei nu au o credință mântuitoare care Îl cunoaște și Îl iubește pe Isus Hristos. Este o credință zadarnică. O credință moartă. Deci credința în sine nu are sens dacă nu este conectată la Hristos. Așa că am dat din nou peste acest verset în citirea mea devoțională acum câteva săptămâni. Și poate că pare prea mult să spun asta, dar mi s-a părut că acel text își bătea joc de mine. Am simțit la fel citind Ioan 14:14. "Orice veți cere în Numele Meu, voi face", spune Isus, "pentru ca Tatăl să fie glorificat în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face." Deci Tu spui că, dacă cu cea mai mică credință posibilă pot să vorbesc acelui liliac indian de acolo și să îi poruncesc să fie scos din pământ și aruncat în mijlocul drumului, se va întâmpla, nu-i așa? Desigur, nu asta ne înveți, Doamne. Doamne, Tu nu vrei să mă duc pe stradă și să smulg copaci din curtea vecinilor și să îi arunc în drum. "Hei, vecine, ia privește! Uite ce va face credința mea cât un grăunte de muștar!" Nu asta dorește Dumnezeu. Nu are niciun sens. În primul rând, e total scandalos. În al doilea rând, asta nu face să fie înaintată Împărăția Ta, Doamne. În al treilea rând, nu face nimic pentru a îi îndrepta pe oameni la Isus Hristos sau la Evanghelie. Iar în al patrulea rând, este pur și simplu imposibil. Este imposibil! Cine cu mintea lucidă a auzit vreodată ca astfel de lucruri să se întâmple!/? Și atunci mi-am dat seama: exact din acest motiv spune Isus ce spune. Vedeți, răspunsul lui Isus nu este o muștrare cu privire la absența credinței din inima ucenicilor, ci mai degrabă o instruire, informându-i că: "În primul rând, Eu trebuie să fiu obiectul credinței voastre, nu credința voastră." Deși faptul că Hristos este obiectul credinței nu este menționat aici în mod direct, este în mod sigur implicit. "Voi sunteți ucenici și înțelegeți acest lucru total greșit. Ați petrecut ceva timp cu Mine, ați fost martori ale unor lucrări pline de putere, lucrări minunate ale lui Dumnezeu. V-am dat să gustați din glorie. Vă doriți mai mult. Doriți să Mă cunoașteți mai mult. Doriți să vă trăiți viața pentru gloria Mea. Doriți să înaintați împărăția lui Dumnezeu și să vedeți multe lucruri mărețe. Dar voi trebuie, trebuie, trebuie să știți aceasta: că împărăția Mea nu înaintază potrivit cu cantitatea credinței oamenilor, ci potrivit cu puterea lui Dumnezeu. Iar realizarea acelei puteri nu stă în cât de mare este credința voastră, ci mai degrabă în cea mai simplă credință. Chiar de ar fi cât o boabă de muștar, o asemenea credință se agață de puterea lui Dumnezeu." Și prin faptul că îi face atenți pe ucenici la o boabă de muștar, Isus dă o ilustrație foarte vie care arată că nu este vorba despre cantitatea credinței, ci doar despre obiectul credinței. Dumnezeu este Cel care dezrădăcinează duzii, nu oamenii. Dumnezeu face acest lucru. Vedeți, acest lucru nu depinde de tine. Sigur că tu ești legat în mod vital de el, ești implicat, pentru că fără credință acel copac nu se clintește. Nu se clintește. Dar Isus vrea ca ucenicii să știe și vrea ca noi să știm că orice circumstanțe din viață necesită credința ta și asta-i tot... dar sunt momente când simțim mai mult acea nevoie... deci oricare ar fi circumstanțele, demonstrația puterii lui Dumnezeu nu își are originea în tine, în faptul că tu acumulezi un anumit nivel de credință. Nici măcar în faptul că te îngrijorezi cu privire la măsura de credință pe care o ai, ci Isus redirecționează orice astfel de gândire către El. El vrea ca noi să ne încredem în puterea Lui, în tăria Lui, în abilitatea Lui, în puterea Lui, în El. Doar în El. Iar când credința, de orice mărime ar fi, chiar de ar fi cât camionul lui Pete, sau cât o pietricică, o astfel de credință va fi martoră, va cunoaște și va demonstra puterea lui Dumnezeu. O asemenea credință va vedea duzi smulși și aruncați în mare.

Am spus că răspunsul Lui a avut două fațete. În al doilea rând, cred că Isus folosește această ilustrație ridicolă nu doar pentru că, pictural vorbind, imaginea e clară. O poți vedea. Ți-o poți imagina. Dar natura imposibilității ei ne comunică un adevăr spiritual foarte important. Orice măsură de credință consideri că ai, sub nicio formă nu Îl limita pe Dumnezeu doar la ceea ce ce

tu crezi că este posibil. Cu alte cuvinte, Isus vrea ca poporul Lui să privească cu atâta încredere la El, să se bazeze atât de tare pe El, să se odihnească cu atâta siguranță în brațul Lui, să se bazeze atât de mult pe puterea Lui, încât lucrurile care par imposibile, necesitând atât de mult intervenția divină, o intervenție miraculoasă pentru a fi realizate, acele lucruri nu numai să devină posibile, ci ele să devină o experiență vie. Să devină realități factice. Isus vrea ca tu, frate, soră, să știi: "Eu mut duzii. Eu fac acest lucru. Eu lucrez la a strămuta obiecte înrădăcinate, de neclintit. Nu contează de cât timp sunt ancorate acolo. Nu contează cât de mari sunt, cât de adânc sunt înfipte rădăcinile lor, Eu mut duzii. Și fac asta spre plăcerea Mea. Îi smulg din pământ de unde sunt prinși și îi fac liberi plantându-i într-o locație complet nouă." O, fraților, El subliniază acest adevăr mereu și mereu. "Despărțiți de Mine nu puteți face nimic." Pentru oameni acest lucru este imposibil! Pentru oameni este, dar nu pentru Dumnezeu. Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Dacă vă încredeți în El, în puterea Lui, în înțelepciunea Lui, în timpul Lui, veți vedea munți transformați în văi, veți vedea copaci aruncați în mări, veți vedea mult mai mult decât atât, fraților. Pentru că, El spune de fapt: "Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea." Lucrări imposibile în ochii oamenilor. Lucrări miraculoase. Lucrări care lasă oamenii cu gura căscată ca și cum ar vedea un copac smuls din pământ, zburând peste casă și fiind aruncat în mare. Pur și simplu de necrezut! Și fraților, eu am văzut acest lucru. L-am văzut cu ochii mei. Un dud fără viață, mort, uscat, în putrefacție, plin de stricăciune, și dintr-o dată scos din rădăcini și aruncat în marea vieții unde deja dă roade ale neprihănirii pentru gloria lui Dumnezeu. Și ea stă chiar acolo. "Doamne, ce este acel dud?" Îl întrebam în curte în acea seară. Doamne, care este lucrul imposibil pe care vrei ca eu să Ți-l cer? Pentru că Tu îl vei face. Toate lucrurile sunt posibile celui care crede. Dumnezeu nu-și bate joc de poporul Său. Dumnezeu nu minte. "Orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă cereți ceva în Numele Meu, voi face."

Așa că am cerut timp de 19 ani. Prin multe încercări și multe dezamăgiri și multe întristări și multe mărturisiri false de credință, am continuat să cer. Și sincer, credința mea trebuie să fi fost cât un bob de muștar, poate cât jumătate de bob, pentru că necredința cererii mele creștea din ce în ce mai mult cu fiecare an care trecea. Mireasa mea devenise cea mai mare încercare a vieții mele, și totuși, ciudat, ea a fost folosită în mod semnificativ de Dumnezeu ca un mijloc de a mă apropia de Mântuitorul meu. Lucrurile ajunseseră atât de rău în exprimări de aversiune împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său, atât de puternice încât începeam să mă tem că nu mai era nicio speranță pentru soția mea. Că ea întrecuse măsura. O astfel de persoană vedem în Evrei 6 și Evrei 10. Și totuși am continuat să mă rog. La scurt timp după ce am venit aici la biserica Grace Community Church, Domnul mi-a pus pe inimă să pun deoparte o oră de prânz pe săptămână să postesc pentru familia mea, pentru soția și copiii mei. Eram hotărât, n-o să stau să las distrugerea familiei mele pe mâna scopurilor suverane. N-o să fac asta. Dacă îi înghite iadul, să nu fie datorită lipsei mele de mijlocire pentru ei. Și în acel timp am învățat să aștept ajutorul Domnului. Și au fost unele perioade în care am simțit puțină asigurare că Dumnezeu avea să facă ceva, dar trebuie să spun că au fost mai multe perioade în care am simțit că parcă totul era fără speranță. Nicio speranță.

Apoi s-a întâmplat ceva, fraților. Când Carlos, Tim și cu mine am mers în Indonezia. Am întâlnit niște femei acolo, și știți, ele chiar întruchipează textul din Isaia 53, care Îl descrie pe Domnul

nostru, unde spune: "El n-avea strălucire care să ne atragă privirile." Așa erau aceste femei. Nimic în înfățișarea lor care să ne placă. "Disprețuit și părăsit de oameni. Era disprețuit, iar noi nu l-am băgat în seamă." Așa erau aceste femei. În 1 Corinteni spune: "Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii ca să le facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să le facă de rușine pe cele tari. Dumnezeu a ales lucrurile de jos ale lumii și lucrurile disprețuite, ba chiar lucrurile care nu sunt, ca să le nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu." Dacă nu ați văzut-o niciodată pe [nume protejat], ea are doar un metru și un pic. Are o formă de piticism. Merge șchiopătând. Pare atât de fragilă și de firavă, dar puterea lui Hristos este peste acea femeie. Este ceva cu privire la ea. Și Ernie de asemenea. Iar Trevor le numește "arme secrete" în războiul spiritual de pe acea insulă. Noi am avut privilegiul să le întâlnim și să le auzim mărturia și cred că mulți dintre voi ați citit-o pe cea a lui Ernie. Trevor, deși o mai auzise, a plâns când a ascultat-o din nou. O relatare incredibilă a puterii și harului lui Dumnezeu. Și a urmat [nume protejat] și ea ne-a împărtășit convertirea ei miraculoasă, iar după ce s-a terminat, în timp ce stăteam acolo și mai povesteam, nici nu-mi mai aduc aminte ce povesteam, ea a zis cu un fel de nonșalanță: "O da, Dumnezeu îmi răspunde la toate rugăciunile." Și aceasta nu e o femeie lăudăroasă. Aceasta este o femeie foarte smerită. Este o femeie peste care se odihnește Duhul lui Dumnezeu. Aceste femei sunt niște războinice ale rugăciunii. Și când ea a făcut acea afirmație, vă dați seama că Tim și cu mine am ciulit urechile. Și am întrebat-o: "Soră, vrei să te rogi pentru soția mea? O cheamă Shirley." Iar apoi Tim a spus: "Te-aș ruga să te rogi pentru fiica mea, Grace." Apoi C.T. a încheiat cu rugăciune, și în timp ce ea se ruga am simțit într-o oarecare măsură că această femeie mă duce în prezența lui Dumnezeu. Și în timp ce se ruga pentru soția mea eu eram în lacrimi și am fost sigur că Dumnezeu a auzit-o pe acea femeie. Am fost sigur. Și totuși, știind toată istoria și evidențele și viața soției mele, m-am luptat cu a crede. E ciudat cum se pot întâmpla ambele lucruri deodată.

Totuși, totul s-a schimbat în luna mai 2009. Când cumnatul meu a murit dintr-o dată într-o manieră șocantă. M-am întristat pentru soția mea, știind cât de greu era pentru ea; dar în același timp speram că Dumnezeu va folosi cumva acest eveniment ca să o frângă, să o atragă la El. Ei bine, s-a întâmplat exact opusul. Ceea ce era deja o relație colțuroasă, a devenit atât de volatilă încât mă pregăteam pentru ce era mai rău. Îmi amintesc că vorbeam cu Kenny, chiar acolo, după acel stâlp, și i-am spus: "Speram că acest eveniment o va frânge pe soția mea și o va aduce la pocăință, și în schimb, asta i-a împietrit inima și mai tare." Și Kenny mi-a spus, și a părut să fie profetic atunci, și chiar și mai mult acum. A spus: "Poate situația se va înrăutăți chiar mai mult înainte ca Dumnezeu să o mântuiască pe Shirley." El a avut dreptate.

Toamna trecută socrul meu a avut un accident vascular și, știind cât de mult l-a iubit soția mea pe tatăl ei, am știut. Am știut că acest lucru ori va înrăutăți și mai mult situația ori va fi timpul în care Dumnezeu avea să lucreze, timpul ca El să o frângă. Din păcate, a fost prima variantă. Lucrurile au devenit atât de încordate, încercând să-mi iubesc soția care mergea cu rapiditate din rău în mai rău, să conduc familia lucrând cu normă întreagă, iar acum făcând ore suplimentare, pregătind predici, am ajuns la un punct în care nu am mai putut.

Când Shirley i-a luat pe copii cu ea în Michigan să viziteze ceva rude, am rămas singur acasă, și aveam nevoie de asta. Singur cu Domnul. Eu și Domnul, și am folosit acel timp. Eram disperat. Eram în disperare. Aveam nevoie ca Dumnezeu să facă ceva așa că m-am rugat și am postit,

singur în cămăruța mea. Îmi amintesc că în acea seară Dumnezeu s-a întâlnit cu mine. În lacrimi de durere, în exasperare, L-am implorat pe Dumnezeu să o oprească pe soția mea, pentru că ea avea să ajungă să se distrugă pe ea însăși. Iar noi n-aveam să o scoatem la capăt. Știam asta. Era clar. Așa că L-am implorat în mod disperat: "Doamne, salveaz-o." Dorința mea arzătoare era: "Doamne nu mai pot purta acest lucru. De 19 ani trec prin asta, Doamne, îmi doresc o soție care să Te iubească și să Te slăvească pe Tine. Doamne, dă-mi o soție creștină. Te rog. Una cu care să Îl pot sluji pe Domnul împreună. Una cu care să pot crește împreună în har. Una care..." Îmi amintesc rugându-L specific pe Domnul, "Doamne, Te rog dă-mi o soție creștină. Dacă cumva ai putea să o salvezi pe Shirley, Doamne, fă acest lucru. Oprește această fugă în rebeliune. Doamne, fă-o cumva." Dar aveam mari îndoieli că o va face. "Doamne, eu nu o pot opri, am încercat. Dar dacă nu, Doamne, dacă e voia Ta să o lași să continue, atunci, Te rog, lucrează așa încât cumva să pot avea o soție creștină", și chiar am avut curajul să spun, "Doamne, Te rog, până la Crăciunul viitor. Te rog." Și fraților, nu știu cum să explic lucrul ăsta, asta s-a întâmplat doar de câteva ori în viața mea, dar am simțit o așa pătrundere la tronul lui Dumnezeu. Am fost sigur că Dumnezeu mi-a auzit rugăciunea. A fost ca și cu acea soră. Cumva Dumnezeu avea să ducă acest lucru la îndeplinire. Și cumva Dumnezeu avea să îmi dea o soție creștină de acest Crăciun. Știam, eram sigur de asta. Nu știam cum o să se întâmple. Dar știam că se va întâmpla.

Apoi, următoarea săptămână, fiind începutul anului, când aveam săptămâna de post și rugăciune, Tim ne-a provocat să Îi cerem lui Dumnezeu lucruri imposibile. Acest lucru i-a rămas pe inimă sorei noastre [nume protejat] și a avut un efect puternic asupra ei. Asa că ea i-a cerut Domnului: "Doamne, te rog pune o povară pe inima mea și dă-mi credință să cer lucruri care Îți va face plăcere să le faci. Lucruri imposibile. Și pe când se ruga și cerea Domnului acest lucru, Domnul a pus două persoane pe inima ei: pe soția mea și pe Grace Conway. Deci, ea i-a cerut Domnului. Iar Domnul i-a dat aceste nume. Ea mi-a spus acest lucru ceva mai târziu în acea săptămână: "Îl căutam pe Domnul și am primit o povară pentru soția ta și mă rog pentru soția ta." Și m-am gândit: "Drăguț din partea ei, apreciez că se gândește la soția mea." Și nu m-am gândit la acel lucru prea mult. Nu știam eu ca acea povară era reală. Și că era lucrată de Dumnezeu. Câteva săptămâni mai târziu, îmi spune iar: "Mă rog pentru soția ta în fiecare zi." Și m-am gândit: "Serios? Uau." E greu de explicat, dar mintea mea era ca a Mariei, când ne spune Scriptura că ea păstra acele cuvinte în inima ei. Pentru că mă uitam și mă gândeam: "Doamne, pare a fi ceva real. Pare a fi de la Tine. De ce a-i pune-o să se roage pentru soția mea?" Ea nici măcar nu o cunoștea pe soția mea! Nici măcar nu-i cunoștea numele lui Shirley! Nu-l știa. Dumnezeu i-a dat această povară să se roage pentru ea. Așa că mă gândeam: "Asta e chiar ciudat. Doamne, ce se întâmplă?"

Apoi dintr-o dată au început să vină în poștă scrisori. Fără ștampilă, fără nume, doar încurajând-o pe soția mea, îndreptând-o spre Domnul. Încă înotam în necredință, dar în același timp mă gândeam: "Ce se întâmplă?" Aceste scrisori începeau să apară, iar Shirley nu prea țopăia de bucurie să le primească. De fapt, a ajuns la punctul în care nici nu le mai citea. Vedea scrisoarea, își dădea seama ce este, o rupea și o arunca pe biroul meu. O dată mi-a spus - credea că știe de la cine erau - și mi-a zis: "Ai face bine să îi spui să înceteze să mi le mai trimită, dacă nu, o voi face eu și nu va fi prea drăguț." Eu nu știam cine este. I-am spus: "Sincer, nu știu cine este. E Domnul." Dar îmi plăcea treaba asta. Ei nu. Dar mie da. Așa că iată-mă gândindu-mă la aceste lucruri și meditând la ele și m-am gândit: "Doamne, dacă Shirley este a Ta și Tu o vei salva, și

dacă ea nu și-a plecat genunchiul chiar și după ce s-a întâmplat cu fratele ei și cu tatăl ei, atacul cerebral al tatălui ei, Doamne, de ce anume va fi nevoie? Doamne, cine urmează? Eu?" Și am început să mă gândesc că poate voi fi eu. Dacă Dumnezeu urma să o salveze. Totuși îmi era greu să cred că se va întâmpla. Apropo, persoana care a trimis acele scrisori era [nume protejat].

Ei bine, când lucrurile au explodat acum câteva săptămâni, a trebuit să mă retrag undeva să Îl caut pe Domnul. Trebuia să fiu singur. Știți, v-am împărtășit acele lucruri în acea seară de miercuri. Doream să știu, "Doamne, trebuie că Tu ești în acest lucru și lucrezi detaliile promisiunii Tale făcute mie. Ale cererii mele din decembrie. Doar că nu știu cum intenționezi să o duci la împlinire. Doresc să știu." V-am spus că îmi era greu să potrivesc anumite lucruri în mintea mea. Și în căutarea mea de a sta singur cu Dumnezeu, am început să primesc păreri cum că părea că Domnul o salvase pe soția mea. Nu îmi doream niciun fel de comunicare. Asta e greu de făcut în această biserică. Dar încercam să stau total singur. Și am reușit în cea mai mare parte. Și când am auzit asta, la început am refuzat să cred. De fapt, Tim a venit să mă viziteze și mi-a spus: "Știi, Ruby s-a dus să ia fetele și le-a adus, și a avut o discuție cu Shirley. Ea a spus că crede că Domnul a salvat-o pe Shirley." Și îmi amintesc că răspunsul meu a fost: "O, Ruby, hai să fim serioși!" Iar Tim a tăcut. Nu știa ce să creadă. Iar eu i-am înșirat toate motivele pentru care nu credeam că e ceva real, nu credeam chestia asta. Știți, voiam să cred, dar eram foarte suspicios.

Așa că din nou eram singur, în genunchi, la Kenny acasă. Și realizez: soția mea este dudul. Când udam acei lilieci indieni, l-am întrebat pe Domnul: "Ce este dudul? Care este acel lucru imposibil pentru care Tu vrei ca eu să mă încred în Tine?" Și, de fapt, Domnul mi-a dat o altă înțelegere la momentul respectiv. Ce pare atât de imposibil încât să necesite puterea lui Dumnezeu pentru a fi împlinit? Dumnezeu mi-a arătat chiar în acel moment. El a smuls-o pe soția mea din robia întunericului ei și i-a transformat complet inima și a plantat-o în Împărăția Fiului Său. L-am privit pe Domnul lucrând de-a lungul anilor și sunt foarte încurajat când poporul lui Dumnezeu e încărcat cu poveri. Nu luați poverile în mod ușor. Pentru că poverile aruncate asupra Domnului își vor vedea rodul la vremea lor. La vremea lui Dumnezeu. Așa că fiți încurajați. Nu vă dați bătuți.

Doresc să vă spun povara pe care mi-a dat-o Dumnezeu mie. Vreau să v-o împărtășesc pentru că vreau să luați și voi parte la ea, pentru că cred că este de la Domnul. Când eram afară și îmi udam lilieci indieni... Știți, nu este doar un dud. În acest timp Dumnezeu mi-a dat împlinirea, rodul unui dud și mi l-a arătat pe următorul. Doamne, ce ar fi imposibil? Vreau să mă rog pentru ceva ce e pur și simplu imposibil. Aceasta s-a întâmplat înainte ca Shirley să fie mântuită. Și mi-a venit un gând în minte. Cinci mii de suflete. Specific, cinci mii de suflete din tribul Quechua. Pe atunci Ryan și Nicole erau încă aici. Iar familia Flaspolher se pregătea să meargă acolo. Mi-a venit acest lucru în minte. Și m-am gândit: "Doamne, acesta e lucrul pentru care mă voi ruga. Cred că e de la Tine." Cinci mii... N-ar fi glorios să ajungem în glorie și Domnul să spună: "Iată, aici sunt cei cinci mii." Și ce slavă ar primi El din asta. Pentru că noi ne-am încrezut în El pentru acest lucru. Puterea lui Dumnezeu. Pentru mine acest lucru pare absolut imposibil, fraților. De fapt, m-am gândit: "Oare pot împărtăși acest lucru cu vreun frate? E ridicol." Dar la fel de ridicol este a smulge duzi și a-i arunca în mare! Și exact din acest motiv folosește Domnul această ilustrație. "Eu sunt Dumnezeul imposibilului, dacă vei crede în Mine pentru ceva

imposibil, îl vei vedea întâmplându-se." Îl vei vedea întâmplându-se. Și s-ar putea să treacă 19 ani. Sau 19 luni. Sau 19 zile. Nu știu. Dar mă încred în Dumnezeu pentru cinci mii de suflete quechuanе și, fraților, vă cer să vă alăturați și voi în această cerere. Nu renunț până în ziua când voi muri. Până în ziua când voi vedea răspunsul. S-ar putea să fie abia în glorie. Dar mă aștept să văd cinci mii de suflete salvate de Isus Hristos pentru slava Lui. Cred că va fi așa.

Fraților, haideți să ne agățăm de Dumnezeu pentru lucruri imposibile. El este vrednic de încrederea noastră. El este vrednic de lauda noastră. Aleluia, ce Mântuitor.

Shirley: Una dintre cele mai mari frici ale mele este să vorbesc în fața oamenilor. Nu voi intra în prea multe detalii din copilăria mea, dar când am fost mică, părinții nu mergeau la biserică. Uneori mergeam cu bunica. Apoi, la 5 ani, am mers la o școală biblică de vacanță. Și, știți, am ridicat mâna și am crezut că sunt mântuită. La 11 ani, străbunica mea urma să se boteze și am vrut și eu să mă botez. Am zis, "da, sunt mântuită, am spus rugăciunea." Apoi când Craig și cu mine eram logodiți, am făcut o nouă mărturisire. Am spus rugăciunea, știți, din nou. Așa că m-am botezat și credeam că sunt mântuită. Ne-am mutat în Texas în 1994. Îmi dau seama acum că Dumnezeu ne-a mutat aici. Deși timp de 16 ani de când suntem aici, am urât acest lucru și tot ziceam, "De unde știi că Dumnezeu ne vrea aici? Dumnezeu e peste tot. Putem fi oriunde. Putem fi înapoi în Michigan." Dar în orice caz, ne-am mutat aici la biserica Community. Și, știți, oamenii își spuneau mărturiile, iar eu mă gândeam, "Nu știu ce să spun. Dar dacă mă întreabă și pe mine? Mi-e groază." Apoi am ajuns să conștientizez că nu eram mântuită. Și am crezut că Dumnezeu m-a mântuit câteva săptămâni mai târziu. Și am mers înainte cu această nouă mărturisire nu știu cât timp. Nu-mi aduc aminte perioada, dar nu e important. ani.

În fine, am avut trei, de fapt o grămadă de mărturisiri de credință, dar ultima... Craig și cu mine trebuia să ne întâlnim cu păstorul care, la acea vreme, era Kyle. Bănuiesc că ei doreau să vorbească cu mine pentru că nu vedeau nicio roadă în viața mea. Și la acel timp știam că nu sunt mântuită. Pentru că mi-am pus următoarea întrebare: pot să spun că Îl iubesc pe Isus Hristos? Mă gândeam la acest lucru în fiecare zi. Și m-am gândit: nu pot spune acest lucru. Așa că atunci când ne-am întâlnit cu păstorul nostru cred că i-am cam șocat pe Craig și pe Kyle, pentru că le-am spus: "Eu nu sunt mântuită." Și ei au zis: "Oh, OK." Și m-am simțit atât de liberă, liberă de a mai trebui să merg la biserică în fiecare săptămână. Liberă de a mai trebui să joc teatru. Și nu mai trebuia să mă forțez să citesc Biblia în fiecare zi, ceea ce oricum nu făceam, deci pe cine fraieram?!

Dar, știți, chiar nu eram liberă. Eram roabă propriei robii și păcatului. Viața gândurilor mele... am mers de la a fi foarte religioasă, purtând rochii lungi de tot - și e OK dacă purtați așa ceva - dar am mers de la a fi foarte, foarte religioasă, iar în acești ultimi ani, oare a fost în 2005 când s-au întâmplat toate astea, când ne-am întâlnit cu Kyle? În fine... În toți acești ani Craig a venit la această biserică. Iar eu veneam foarte rar. Nu mergeam la biserică în fiecare săptămână cu familia pentru că mă bucuram de timpul meu petrecut singură, în liniște, mergând la cumpărături, sau făcând orice altceva. Dar nu realizam la acel moment că eu mă afundam din ce în ce mai mult în păcat. Gândurile mele erau rele. Îl uram pe Dumnezeu. Uram pe toată lumea de aici. Îi ștergeam de pe Facebook pe toți prietenii care postau versete din Scriptură. Nu voiam să le văd, ala că îi ștergeam din listă pe acei oameni. Nu pe toți, dar pe majoritatea dintre voi.

În fine, fratele meu a murit anul trecut, așa cum știți, de atac de cord. V-ați gândi că Dumnezeu ar folosi acest lucru pentru a-mi deschide ochii, dar doar m-a făcut din ce în ce mai înverșunată și mai împietrită. Și mi-am direcționat toată înverșunarea mea împotriva lui Dumnezeu asupra lui Craig. Și mă uit acum în urmă la anii în care am fost pur și simplu haină cu soțul meu. Am fost nemiloasă cu el. Și mă uitam prin e-mailuri săptămâna trecută, după ce Dumnezeu m-a salvat. Mă uitam prin toate mesajele noastre din 2003, 2004 înapoi. Și în fiecare mesaj, poate nu chiar în fiecare, dar chiar și în mesajele în care eram chiar rea cu el, el mă îndruma spre Hristos și îmi arăta dragoste, știți, dragostea lui Hristos.

Ei bine, toate acestea s-au întâmplat săptămâna trecută. Nu săptămâna trecută. Săptămâna trecută sau acum două săptămâni? OK. Craig a plecat timp de o săptămână și a fost bine că a fost plecat și amândoi am fost singuri. Și m-am întâlnit marțea cu Tim și cu Ruby, pentru că eu eram cam la pământ, așa spune că eram la fundul gropii. Nu puteam merge mai jos de atât. Eram destul de umilită, ce aveam să fac? Singurul lucru pe care îl puteam face era să strig la Hristos. Așa că m-am întâlnit cu Tim și Ruby marțea. I-am spus lui Tim, "Bine, strig către Dumnezeu, dar cum știu că El o să mă mântuiască? Cum știu?" Și el a zis: "Vei ști." Și, știți, când am avut mărturisirile anterioare, totdeauna mă luptam cu: "Sunt mântuită? Nu sunt mântuită?" Știți, totdeauna era o îndoială acolo. Apoi, Ruby mi-a spus - pentru că îi spusese că am ajuns la fundul gropii - mi-a zis: "Știi, Betsie, sora lui Corrie ten Boom, a spus pe patul de moarte că nu există o groapă prea adâncă, încât Dumnezeu să nu poată ajunge chiar mai adânc de atât." Lucrul acesta m-a încurajat. Și Tim și Ruby m-au consiliat. Și am vorbit și cu câteva persoane la telefon. Și l-am lăsat pe Craig în pace. Nu am vrut să sun sau să vorbesc cu prea mulți oameni. Nu simțeam că e bine să fac acest lucru. Șimțeam că chiar aveam nevoie să fiu singură. Doar să citesc Biblia și să mă rog. Ceea ce era chiar ciudat. Știu că mă pot uita acum în urmă și să văd că Dumnezeu plănuieste totul. Așa că am strigat către El. Nu simțeam nevoia de a mă uita la TV. Nu doream să stau pe calculator. Ceea ce, dacă m-ați cunoaște, era chiar ciudat. În schimb, strigam la Domnul în fiecare zi. Bieții mei copii, nici nu știu ce gândeau. Dar le-am spus lui Hope și lui Luke într-o dimineață: "Mama plânge mult pentru că încearcă să-l găsească pe Isus." Dar, în fine, nu știu dacă a fost marțea sau miercuria...

Dați-mi voie să mai spun ceva înainte de asta. Trimisesem două mesaje la două surori pe Facebook, care sunt membre în biserica aceasta. Și le scrisesem să nu mai vorbească niciodată cu soțul meu. Pentru că pur și simplu voiam să fiu rea. Pentru că nu Îl suportam pe Dumnezeu și voiam ca Craig să plătească pentru asta. Și le-am spus acestor surori: "Nu mai vorbiți cu el, nu îi mai scrieți. Nu vreau să fiți nicăieri în preajma lui." Am fost atât de rea. Dar imediat, marți sau miercuri, am simțit că trebuie să îmi cer iertare de la acele surori. Nu am realizat atunci, dar am simțit dragoste pentru acele surori. Așa că le-am trimis un mesaj și le-am spus: "Îmi pare rău, încerc să Îl caut pe Hristos. Vă rog să vă rugați pentru mine, dacă puteți. Știți, pentru că am fost atât de rea cu voi." Una dintre ele mi-a răspuns destul de rapid și mi-a zis, "Mă rog pentru tine. Te iert, nu-ți fă griji." Și mi-a trimis un mesaj de John Piper. Pe care, știți, a trebuit imediat să îl ascult. Și era din 1 Petru 1:22 și John Piper chiar a spus, "Una dintre primele roade este dragostea pentru frați." Și am zis, "Asta e!" În acel moment am știut că Dumnezeu mă salvase, pentru că dintr-o dată am simțit dragoste pentru voi. Și eu v-am urât! Chiar v-am urât. N-am vrut să am nimic de a face cu această biserică. De aceea spun că am mers de la a fi super religioasă până la extrema cealaltă. Ascultam muzică rock heavy metal. Îmi plăcea enorm. Aveam gânduri

pline de răutate. Înjuram, în gând. N-o făceam acasă în fața copiilor, dar în mașină... eram foarte nervoasă la volan. Obişnuiam să "salut" oamenii care îmi tăiau calea. Chiar eram rău. Dar instant, în loc de acea muzică, în mintea mea erau cântări creștine, versete, imnuri pe care nu le mai auzisem sau cântasem de ani de zile. Nu mai simțeam nicio înverșunare împotriva nimănu. Inima mea era înmuiată. Șimțeam compasiune. Mă uitam pe YouTube la videouri cu muzică creștină, și știți că se pun poze pe fondul muzical, și vedeam poze cu tot felul de oameni și inima mea simțea pentru ei. Știți, copii flămânzi din Africa, cu stomacul umflat.

Să vă explic. Eu am fost de asemenea rasistă. Până în punctul în care am vrut să mă înscriu în K.K.K. [Ku Klux Klan]. Dar știam că soțul meu nu ar face asta niciodată. Și nu îmi doream să fiu urmărită de guvern. Intram pe site-uri care promovau superioritatea rasei albe. Și eram o susținătoare. Credeam că eram mult mai bună decât alți oameni. Aveam o mare neprihănire de sine. Dumnezeu mi-a luat-o. Pentru că vedeam acei copilași negri în acel video și mă gândeam, "Doamne, dacă ai vrea să adopt un orfan din Haiti, aș face-o." Craig mă întrebase asta cu câteva luni în urmă. "Ai vrea să adoptăm un orfan din Haiti?" Și nici n-am vrut să aud. "Nu vreau un copilaș. Nu vreau un copilaș negru." Dar acum, dacă Dumnezeu ar fi vrut să fac asta, aș fi făcut-o.

În orice caz, El a luat cântecele și toate astea din mintea mea. Inima mea și mintea mea erau curate. Mă simt mult mai bine. Am o foame după Cuvântul lui Dumnezeu. Îmi place să citesc Biblia și îmi place să mă uit la mărturii pe YouTube. M-am uitat la a ta. Îmi place să mă uit la predici și să ascult. Dar acele cântări creștine îmi veneau în minte, la care nu mă mai gândisem de ani de zile. Și este un imn care spune: "L-am căutat pe Domnul și apoi am înțeles că El mi-a mișcat sufletul să Îl caute, pe El, care mă căuta pe mine. Nu eu Te-am găsit pe Tine, Adevărate Salvator, ci eu am fost găsit de Tine."

Așa că sunt atât de mulțumitoare lui Dumnezeu că m-a salvat. Pentru că eu mă duceam din ce în ce mai jos. Aproape mi-am distrus familia și căsnicia. Știți, am fost atât de oarbă. Atât de oarbă. Crezând că lumea are atât de multe să îmi ofere, mai multe decât Hristos, dar Hristos e totul. I-am spus Domnului, "Știi ce, n-o să mă târguiască cu Tine, eu doar știu că am nevoie de Tine. Am nevoie de Hristos. Am nevoie de Tine în viața mea. Trebuie ca Tu să conduci viața mea. Nu o să mă târguiască cu Tine. Dacă mi-ai lua soțul și copiii, sau doar soțul, nu contează, ar fi în regulă. Pentru că dacă Te am pe Tine, sunt mulțumită."

Așa că Îi mulțumesc lui Dumnezeu și mă rog pentru copiii mei acum. Mă rog pentru părinții mei și pentru Paul, prietenul fratelui meu. Mă rog pentru ei toți ca Dumnezeu să se aplece și să îi smulgă așa cum a făcut-o cu mine. Așa că sunt foarte mulțumitoare și toată slava este a lui Dumnezeu. Dacă aveți întrebări, mă puteți întreba mai târziu. Vă iubesc.

"Nicio vină în viață, nicio frică în moarte, Aceasta este puterea lui Hristos în mine. De la primul scâncet până la ultima suflare Isus îmi stăpânește destinul. Nicio putere a iadului și nicio uneltire a omului Nu mă poate smulge din Mâna Lui, Până se întoarce sau până când mă cheamă acasă, Voi sta aici, în puterea lui Hristos."